

Eva Meijer *tekst* Fleur Kotten *illustratie*

Lieve zwamvlok,

Je hebt het vergaan van mijn lichaam niet alleen waargenomen maar bespoedigd – ik stel het me voor als een omhelzing van een oude naar zeep ruikende tante, onverbiddelijk en niet helemaal in lijn met wat ik wou maar er was natuurlijk geen ik meer, alleen nog lichaam dat langzaam tot aarde werd gemaakt. Alleen nog lichaam: als het gevoel weer eens buiten de lijnen van mijn huid treedt stelt het me gerust te denken dat ik materiaal ben. Dat ik weer overga. Net als bijna iedereen ben ik gehecht aan blijven – niet alleen mijn eigen blijven, ook of vooral dat van degenen die ik heb opgevouwen in mijn hart. Maar jullie weten dat het goede pas komt bij de juiste verhouding van vasthouden en loslaten: de liefde, het diepe, het nieuwe begin.

Na mij komen geen kinderen, geen kleinkinderen. Alleen een woordenspoor dat zich allang van me losgemaakt heeft, dat nu al over mij waakt in plaats van andersom. Het is geen lotsbestemming, dat van die kinderen – natuurlijk zijn er milieuoverwegingen, natuurlijk zou ik aarzelen om iemand deze wereld in te brengen op dit moment, natuurlijk ben ik zelf iemand met barsten en houdt dat me tegen maar het is uiteindelijk toeval. Zoals het toeval is dat ik er ben. Je zou kunnen zeggen dat toeval ook lotsbestemming is. Maar zwamvlok, ik dwaal af.

Lieve zwamvlok. Hoe voelt het om echt op te gaan in wat er is? Weet jij dat? Ik schrijf wel eens dat het de taak is van deze tijd: onszelf als mensen leren begrijpen als onderdeel van een geheel, in plaats van als uitzondering. Dat is nodig om de problemen van nu het hoofd te

bieden – technologische vooruitgang kan de klimaatcrisis, het verlies van diersoorten en planten, de pandemieën niet keren. Daarvoor hebben we een andere houding nodig. En de wijsheid van andere wezens. Van de dieren natuurlijk, en de bomen, de rotsblokken, de zee.

Maar ik blijf, vooralsnog, in dit mensenbestaan gekleefd. Met mijn mensenhersenen, mijn mensenwoorden, en mijn mensenarmen waarmee ik de rest van de wereld probeer af te tasten, te vatten en soms te vergeten (kon ik maar vergeten). Ik heb me geworteld, ik gooi mezelf elke dag opnieuw in dat buiten mezelf, in wat me de moeite waard lijkt. Ik stel me andere werelden voor en bouw daaraan. Maar altijd als mens.

Jij ziet dat niet. Je hoeft je eigen plekje onder de grond zo zorgvuldig, neemt op een dag mij zelfs mee. Mijn herinnering zal nog even doorbestaan in de hoofden van de mensen, de bibliotheken, wegebbend, en terwijl die stem steeds zachter wordt blijf jij je uitbreiden. Terwijl ik langzaam verdwijn blijf jij je uitbreiden. Tot ik helemaal weg ben en in het gras een heksenkring verschijnt.

Eva Meijer (1980) is beeldend kunstenaar, filosoof, schrijver en singer-songwriter. Ze schreef o.a. de romans *Het vogelhuis* en *De nieuwe rivier* en non-fictie over de politieke stem van dieren.

Fleur Kotten (2000) is multidisciplinair kunstenaar en leerkracht kunstgeschiedenis en tekenen. Ze studeert aan de Breiher Academie aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten.